

בית משפט השלום באשקלון

ה"פ 291-05 הרוני צביקה נ' מדינת ישראל/האוצר

בפני הש' דינה כהן, ס.ג.

הרוני צביקה

מבקש

נגד

מדינת ישראל/האוצר

משיב

פסק דין

- 1
- 2 1. בפני המרצת פתיחה בה עותר המבקש לצו הצהרתי הקובע כי מאחר שחלפו המועדים הקבועים
- 3 בסעיף 152(ג) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש] (להלן: "הפקודה") למתן החלטה בהשגה שהגיש
- 4 המבקש למשיב ביום 19/1/04 בגין שומת מס הכנסה לשנת 1999 (להלן: "השומה"), הרי שיש
- 5 לראותה ככזו שהתקבלה ולפיכך שומת מס הכנסה שהוציא המשיב למבקש בטלה. זאת, על
- 6 בסיס מנגנון "ההתיישנות" הקבוע בסעיף 152(ג) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש] (להלן:
- 7 "הפקודה"). להלן הסעיף כלשונו:
- 8
- 9 "152(א) מקום שהנישום המשיג על השומה שנערכה לו בא לידי הסכם עם פקיד השומה
- 10 על הסכום שעליו הוא צריך להיות נישום, תתוקן השומה לפי זה ותומצא לנישום הודעה על
- 11 המס שעליו לשלם.
- 12 (ב) לא הושג הסכם, יקבע פקיד השומה את המס בצו שבכתב, ורשאי הוא לקיים בו
- 13 את השומה, להגדילה או להפחיתה.
- 14 (ג) אם בתוך שלוש שנים מתום שנת המס שבה נמסר הדוח לפי סעיף 131, ובאישור
- 15 המנהל – בתוך ארבע שנים מתום שנת המס כאמור, או בתום שנה מיום שהוגשה השגה, לפי
- 16 המאוחר מביניהם, לא הושג הסכם כאמור בסעיף קטן (א) ולא השתמש פקיד השומה
- 17 בסמכויותיו לפי סעיף קטן (ב), יראו את ההשגה כאילו התקבלה; ואולם השגה שהוגשה על
- 18 שומה שנערכה לפי סעיף 145(ב), יראו אותה כאילו התקבלה רק אם לא השתמש פקיד השומה
- 19 בסמכויותיו כאמור בסעיף זה, בתוך ארבע שנים מתום שנת המס שבה הוגשה, ובאישור
- 20 המנהל – בתוך חמש שנים מתום שנת המס כאמור"
- 21
- 22 על עניינו של המבקש חל הרישא לסעיף 152(ג) לפקודה, הקובע תקופת התיישנות של שנה מיום
- 23 הגשת הודעת ההשגה ועד לשלב שבו יראו את ההשגה כאילו נתקבלה אם פקיד השומה לא עשה
- 24 שימוש בסמכויותיו. לטענת המבקש, החלטת פקיד השומה בהשגה שהוא הגיש ביחס לשומות
- 25 המס שהוצאו בעניינו לא התקבלה בחלוף למעלה משנה מיום הגשת הודעת ההשגה. לפיכך, על

בית משפט השלום באשקלון

ה"פ 291-05 הרוני צביקה נ' מדינת ישראל/האוצר

- 1 פי טענתו, חלפה תקופת ההתיישנות, ויש לראות את השגתו כאילו נתקבלה, ללא בדיקתה
2 לגופה. מכאן, שיש לקבל "על הסף" את השגתו על השומה.
3
- 4 2. לעניין הראיות יאמר כי מטעם המבקש העידו המבקש עצמו וכן מייצגו רואה החשבון יוסי אוזן
5 שהגיש את ההשגה. מטעם המשיב העידו שני מפקחים: המפקח הראשי במשרד פקיד שומה
6 אילת מר שלומי מרק וכן פקידת שומה אילת גב' שולמית הרשקו.
7
8 ובמה דברים אמורים?
9
- 10 עובדות שאינן שנויות במחלוקת
11 3. במהלך שנת 1999 ניהל המבקש עסק ליבוא ומכירת מנצחים.
12
- 13 4. בתאריך 31/8/03 המשיב הוציא למבקש שומת יחיד לפי מיטב השפיטה לפי ס' 145 לפקודה
14 לשנת המס 1999 (נספח א' לתצהיר המבקש) ובה נקבעה תוספת מחזור בסך של 694,035 ₪.
15 בהודעת השומה נכתב כי: "על פי סעיף 150 לפמ"ה הנך זכאי להשיג על השומה תוך 30 יום
16 מיום המצאת הודעת השומה".
17
- 18 5. המבקש קיבל את השומה והעבירה לטיפולו של רואה החשבון מטעמו מר יוסי אוזן.
19
- 20 6. המבקש הגיש באמצעות רו"ח יוסי אוזן השגה על השומה לפקיד שומה נתניה בהתאם לסעיף
21 150 לפקודת מס הכנסה. ההשגה נושאת חותמת "התקבל" מפקיד שומה נתניה מתאריך
22 19/1/04 (מב/1).
23
- 24 7. הצדדים היו חלוקים הן בשאלות עובדתיות כגון לעניין עצם קבלת ההשגה אצל המשיב והן
25 בשאלות משפטיות כגון בשאלת פרשנותו של סעיף 153 לפקודה, בין היתר.
26
- 27 טיענות המשיב
28 8. יאמר כי בתחילה המשיב טען כי המבקש לא הגיש את ההשגה בזמן, קרי תוך 30 יום מיום
29 שהומצאה לו הודעת השומה שהרי השומה הוצאה ביום 31/8/03 וההשגה הוגשה רק מספר
30 חודשים לאחר מכן ביום 19/1/04 (ס' ד' לתצהיר המפקח שלומי מרק). אולם, בתצהירו של רו"ח
31 יוסי אוזן, שהוגש לאחר הגשת כתב התשובה להמרצה (בהתאם להחלטת בית המשפט מיום
32 9/1/06) צורף מכתבו של מר יהודה יוסי, מנהל אגף א' במשאבי אנוש ברשות המיסים, לפיו
33 מתאריך 29/9/03 ועד ליום 5/1/04 התקיימו עיצומים במשרדי המשיב וכן חופשה מרוכזת (נספח

בית משפט השלום באשקלון

ה"פ 291-05 הרוני צביקה נ' מדינת ישראל/האוצר

- 1 ג' לתצהיר ר"ח יוסי אוזן. לכן, טען ר"ח אוזן כי לא ניתן היה להגיש בתקופה זו מסמכים
2 למשיב, לרבות השגות (ס' 6 לתצהיר). ר"ח אוזן לא נחקר על עניין זה ואף בסיכומים נזנחה
3 הטענה והמשיב לא חזר עליה עוד.
4
- 5 9. לפיכך, טענת המבקש כי לא ניתן היה להגיש מסמכים לרבות השגות למשיב בתקופה שבין
6 תאריך 29/9/03 ועד לתאריך 5/1/04 ואשר נתמכה במכתבו של מנהל אגף א' במשאבי אנוש
7 ברשות המיסים - לא נסתרה. לכן, ניתן לקבוע שבתאריך 19/1/04 טרם חלפו 30 ימים בהם ניתן
8 היה להגיש את ההשגה.
9
- 10 10. מלבד זאת, המשיב טען שתי טענות מרכזיות שתידונה להלן.
11
- 12 ההשגה שהגיש המבקש מעולם לא נתקבלה במשרדי פקיד שומה אילת
13 11. לטענת המשיב, ההשגה שהגיש המבקש בפקיד שומה נתניה הנושאת חותמת "התקבל" מתאריך
14 19/1/04 מעולם לא נתקבלה במשרדי המשיב - פקיד שומה אילת.
15
- 16 12. לטענת המבקש, משקיימת חותמת "התקבל" על ההשגה, הרי שיש לקבוע כי ההשגה נתקבלה
17 בתאריך המוטבע עליה.
18
- 19 13. אמנם ההשגה הוגשה אצל פקיד שומה נתניה ולא בפקיד שומה אילת, אולם בעניין זה מקובלת
20 עלי טענת המבקש, כי בעידן מודרני כבימינו אנו, בו מוגשים בשגרה מסמכים באופן מקוון
21 ואלקטרוני, ניתן להגיש השגה על שומה חגם שלא במשרד בו מתנהל תיקו של הנישום. וכפי
22 שנקבע בעניין עמ"ה (מחוזי ת"א) 1080/02 פרג'וס יעקב נ' פקיד שומה חולון, תק-מח 2005(2)
23 10685, בעמ' 10687:
24
- 25 "בעידן זה שבו משרדי המשיב מרושתים ומקושרים באמצעות שרתי מחשב, כאשר מייצגים
26 הם בעלי גישה לתיקיהם של הנישומים אותם הם מייצגים, במשרדי המשיב, כאשר מערכות
27 המדינה פועלות לעבור להגשת מסמכים באופן אלקטרוני ולא דווקא בהעתקי ניר קשיחים,
28 כאשר עסקאות נרקמות, נערכות, נטוות, מנוסחות ומתוקנות בין גורמים בישראל ובכל רחבי
29 תבל במהירות של העברת דואר אלקטרוני בין מחשבי, כאשר פעולות שהצריכו בעבר עמידה
30 ארוכה בתורים מול משרד ממשלתי כזה או אחר נעשות עתה בסניפי דואר רגיל או באמצעות
31 גלישה באמצעות המחשב, כאשר אין הוראה מפורשת בפקודה כי ההשגה צריכה שתוגש
32 דווקא במשרד מסוים, כאשר המשיב נכון לקבל מסמכים בכל משרדיו ולאפשר לאזרח ליהנות
33 משירותי הדיוור הפנימי, לא צריכה להיות מניעה כי מועד הגשת ההשגה תרשם במועד שבו

בית משפט השלום באשקלון

ה"פ 291-05 הרוני צביקה נ' מדינת ישראל/האוצר

- מתקבלת חותמת "נתקבל". על המשיב להיערך לרשום בעת קבלת ההשגה, באיזה ממשרדיו, כי זו התקבלה ולעדכן את המחשב המרכזי או המחשב שבו מתנהל תיקו של הנישום. שילוב הוראות הפקודה בעניין אופן ומועד הגשת ההשגה כמו גם המועד שבו תמא יכולתו של המשיב להפעיל את שיקול דעתו מאפשר לנישום להסתמך על כך כי השגתו התקבלה המועד המוטבע הגם שלא במשרד בו מתנהל תיקו וכי בתוך שנה מאותו מועד תיערך שומה, יפעיל המשיב את שיקול דעתו, ובתוך פרק זמן סביר מרגע זה, תשלח השומה/הצו, אם דחה המשיב את השגתו או לא הושג הסכם. עיכובים בדואר הפנימי בין משרדי המשיב אינם צריכים שיהיו מעניינו של האזרח ובלבד שפעל בתום לב ומסר את מלא הפרטים הנדרשים לרבות משרד השומה בו מתנהל תיקו. אין אני רואה בכך הקלה ואם נטל על עצמו המשיב לקבל השגות בכל משרדיו מיוזמתו הרי שאינו יכול לגלגל את האחריות במועד הוצאת השומה בתוך שנה בשל כך שההשגה התעכבה בדואר הפנימי."
14. המשיב לא חלק בעניין זה וכך הצהיר המפקח שלומי מרק: "הנני להצהיר כי קיימים קשרי העברת מסמכים שוטפים בין משרדי פקידי שומה בכל הארץ, כולל נתניה, לבין משרדנו באילת ומסמך המוגש במשרד אחד ושייך מבחינת הטיפול למשרד אחר מגיע בדואר פנימי בתוך מספר ימים" (סעיף ה' לתצהיר)
15. רוי"ח יוסי אוזן הצהיר כי: "אני הגשתי את ההשגה במשרדי פקיד שומה נתניה כאשר על פני ההשגה מצויה חותמת "נתקבל" של אגף מס הכנסה ומיסוי מקרקעין – פקיד שומה נתניה" (ס' 5 לתצהיר). בחקירתו חזר על עמדתו כי הגיש את ההשגה במועד בפקיד שומה נתניה (עמ' 7 ש' 7-8).
16. המפקח שלומי מרק נחקר בעניין זה וחזר על עמדת המשיב כי רק עם הגשת המרצת הפתיחה גילו כי קיימת השגה עם חותמת "התקבל" שהוגשה בפקיד שומה נתניה אולם בפקיד שומה אילת מעולם לא קיבלו אותה. לכשנשאל האם יתכן וההשגה אבדה השיב:
- "ש. יכול להיות שהשומה שהגיש המבקש בנתניה אבדה בנתניה או בדרכה אליכם בגלל שהתיק המבקש כולו הועבר אליכם ולא היה תיק פיזי להכניס אותה ת. לא יכול להיות. לא מאשר לא שולל. לא מאשר דבר כזה. אני לא יכול לאשר שהיא אבדה." (עמ' 12, ש' 23-27).
- כמו כן, המפקח שלומי העיד כי לא ניסה לברר עם פקיד שומה נתניה מדוע לא הועברה אליהם ההשגה ולדבריו: "אני עובד בפקיד שומה לא תפקיד שלי לחקור למה לא הגיע מסמך אלינו או שכן. אני יודע בבירור שהמסמך הזה מעולם לא הגיע לפקיד שומה אילת כי אם היה מגיע היה

בית משפט השלום באשקלון

ה"פ 291-05 הרוני צביקה נ' מדינת ישראל/האוצר

- 1 מטופל והפעם הראשונה והיחידה שראינו את המסמך היה לאחר שפתחתם הליך של המרצת
- 2 פתיחה" (עמ' 13, ש' 22-28).
- 3
- 4 17. לעניין זה העידה גם גב' שולמית הרשקו, פקידת שומה אילת. הגב' הרשקו העידה כי ניסתה
- 5 לברר עם פקיד שומה נתניה מה עלה בגורל ההשגה:
- 6
- 7 "ת. הרמתי טל' לפש נתניה זה רשום אצלי במסמכים, ביקשתי לברר האם זו חותמת שלהם
- 8 והאם יש רישום של העברה של מסמכים כאלה לפש אחר. אצלי אין רישום של העברה
- 9 שמתקבל אצלי ועובר למשהו אחר ורציתי לדעת אם אצלם יש. היא אמרה אני חושבת שזו
- 10 העוזרת למנהל בנתניה שהבחורה עבדה באותו יום ואין רישום של מסמכים עבור פקידי שומה
- 11 אחרים.
- 12 ש. זאת אומרת שמי שקבלה ההשגה עבדה בנתניה
- 13 ת. המסמך נושא חותמת ושמה
- 14 ש. דיברת עם העובדת
- 15 ת. לא מצאתי לנכון
- 16 ש. נמסר לך אם החותמת אותנטית
- 17 ת. לא שאלתי. אמרו לי שהיא עבדה באותו יום והחותמת שלהם. זיזים...לא הלכתי עד כדי
- 18 כך רחוק.
- 19 ש. אילו פעולות עשית עוד לחקור הנושא אנו טוענים שההשגה הוגשה במועד
- 20 ת. לא בדקתי מעשים פליליים. קראתי לשלומי המפקח שטיפל בתיק. למשטרה לא פניתי.
- 21 ש. לא חשדת שעשו פה מעשה פלילי
- 22 ת. אני חלילה לא חושבת במעשים פליליים...." (עמ' 19, ש' 1-18).
- 23
- 24 18. לכן, בנסיבות אלה, משקיימת חותמת "התקבל" על ההשגה, לאור החלכות המשפטיות בדבר
- 25 האפשרות להגיש השגה על שומה גם שלא במשרד בו מתנהל תיקו של הנישום, ומשלא ניתן
- 26 הסבר מניח את הדעת לסיבת אי העברת ההשגה מפקיד שומה נתניה לפקיד שומה אילת, אני
- 27 קובעת כי המבקש הגיש את ההשגה למשיב באמצעות ר"ח יוסי אוזן וזו נתקבלה אצל המשיב
- 28 בתאריך 19/1/04, כדין.
- 29
- 30
- 31
- 32
- 33 מיצגו של המבקש ר"ח יוסי אוזן אישר לנציג המשיבה כי המבקש אינו מגיש השגה על
- 34 השומה בתיקו האישי

בית משפט השלום באשקלון

ה"פ 291-05 הרוני צביקה נ' מדינת ישראל/האוצר

19. המשיב טוען כי גם בהנחה שההשגה הוגשה במועד והתקבלה אצל המשיב, הרי שבשיחה שקיים רוי"ח יוסי אוזון עם נציג המשיב הודיע כי המבקש זנח את ההשגה בתיקו האישי ואינו מגיש אותה.
20. מדובר בפגישה שהתקיימה בתאריך 6/1/05 במשרדי המשיב בין רוי"ח אוזון לנציג המשיב המפקח שלומי מרק. אין מחלוקת כי בפגישה זו דנו השניים בהשגה שהוגשה בתיק החברה שבעלות המבקש "הרוני סילבר ליין". המחלוקת נוגעת לשאלה האם בפגישה זו התקיים דיון גם בתיקו האישי של המבקש במסגרתו הודיע רוי"ח אוזון למפקח שלומי מרק כי המבקש אינו מגיש השגה בתיקו האישי. לעניין זה קיימות שתי גרסאות.
21. רוי"ח יוסי אוזון מציין בתצהירו כי: "אוסף ואדגיש, כי לא אישרתי בפני מי מטעם המשיב כי המבקש אינו מגיש השגה על השומה. ביום 6/1/05 השתתפתי בפגישה בה נכח מר שלומי מרק כאשר בפגישה זו שוחחנו בענייני החברה של המבקש בלבד. הא ותו לא" (ס' 7 לתצהיר). בחקירתו חזר רוי"ח אוזון על גרסתו כי דן עם המפקח שלומי מרק אודות התיק של החברה בלבד וכן מציין כי בסיום הדיון שניהם חתמו על תרשומת הדיון (מב/2). לדברי רוי"ח אוזון, ביציאה מהפגישה שאל את המפקח מרק "מה קורה בתיק הפרטי" וזה השיב לו כי זה בטיפול וכך הסתיימה הפגישה (עמ' 9, ש' 22-24).
22. לעומת זאת, המפקח שלומי מרק מציין בתצהירו כי הרכז הממונה ביקש ממנו לזמן את מייצגו של המבקש כדי לערוך דיון בשומת החברה וכן לברר מדוע המבקש לא הגיש השגה בתיקו האישי. לדבריו: "ואכן, בדיון שנערך ביום 6/1/05, עם ב"כ המבקש, רואה החשבון יוסי אוזון התחלתי דיון גם בתיקו האישי של המבקש. רואה החשבון יוסי אוזון טען בפני כי המבקש אינו מגיש השגה על הדוח האישי מכיוון שלדבריו יש לו מספיק בעיות עם מע"מ, ולכן לא נמשך הדיון בתיקו האישי" (ס' ז' לתצהיר). כדי לחזק את טענתו הציג המפקח שלומי מרק שתי תרשומות שערך (נספחים ה' ו-ו' לתצהירו) מהן ניתן ללמוד, לטענתו, כי רוי"ח אוזון הודיע לו כי המבקש אינו מגיש השגה בתיקו האישי.
23. עיון בתרשומות שערך המפקח שלומי מרק מגלה כי בתרשומת נשוא נספח ו' כותב המפקח מרק: "בדיון שנערך ב-6/1/05 בתיק החברה, התחלתי דיון גם בתיק האישי של הרוני צביקה אך מכיוון שלא הוגשה השגה ורו"ח טען שהנישום לא מגיש השגה מכיוון שיש לו מספיק בעיות עם מע"מ לא נמשך הדיון בתיק האישי. מצ"ב התחלת הדיון בתיק האישי". לתרשומת זו אין תאריך. ובתרשומת נשוא נספח ה', הנושאת תאריך 6/1/05, מציין המפקח מרק: "לנישום יצאה שומה לפי מיטב שפיטה בשנת 1999 לשומה המוצהרת נוספה הכנסה לפי פס"ד שניתן

בית משפט השלום באשקלון

ה"פ 291-05 הרוני צביקה נ' מדינת ישראל/האוצר

- 1 כנגד הנישום במשפט שלו עם מע"מ. הנישום לא הגיש השגה לשנה זו." על שתי התרשומות
2 חתום המפקח שלומי מרק בלבד.
3
4 24. המפקח שלומי מרק נשאל בעדותו לעניין התרשומות וכך השיב:
5
6 "ש.מפנה אותך לתרשומות מסמך ה' ו-ו' לתצהיר שלך תרשומות מהסוג הזה הם נכתבו
7 בנוכחות המיצג רואה החשבון אוזן או אחרי שעזב
8 ת. נספח ה' נרשם כשרואה החשבון ישב אצלי נספח ו' לא כי זה נועד לרכז.
9 ש. מדוע רואה החשבון לא חתם על התרשומות הנ"ל
10 ת. טעות שלי שלא החתמתי אותו אבל זה היה באותו מעמד.
11 ש. מדוע בנספח ו' אין תאריך
12 ת. זה מכתב פנימי לרכז. כתבתי באיזה תאריך היתה ישיבה הדיון שנערך ב-6.1
13 ש. אני אומר לך שאתה מעולם לא שאלת את רואה החשבון על התיק הפרטי של המבקש
14 וכל מה שדנתם זה תיק חברה ואת המסמך הזה רשמת לאחר מעשה ולצורך הדיון.
15 ת. אני חושב שאתה מפליל אותי כי אני אומר לך שאני רשמתי את המסמך הזה ביום של
16 הדיון נספח ה' ב-6.1. אני זוכר את היום הזה טוב מאוד כי היו כמה סטאוציות באותו יום
17 אם רואה החשבון כאן אוכל להזכיר לו את הענין. זה היה בדיוק שהזמינו אותי ליום הולדת
18 הפתעה שבוע אחרי יום הולדת והסברי לרואה החשבון שאני הולך לבית מלון. אני זוכר
19 טוב מאוד שפניתי אליו בקשר לשני התיקים. התחלתי את הדיון בתיק האישי והוא אמר
20 לי שהוא מסובך מספיק עם מע"מ לכן לא מוגשת השגה ולכן המשכתי לטפל בתיק
21 החברה. עובדה שבחברה ההשגה כן הגיעה אלינו כי דאגו להעביר אלינו רואה החשבון
22 בפקס.
23 ש. אני אומר לך שמר אוזן הצהיר כאן תחת שבועה שמא שאתה אומר לא היה ולא נברא
24 ומה שקרה שדנתם בתיק החברה ואחרי שקם ויצא מחדרך שאל מה קורה עם התיק
25 הפרטי אמרת שזה בטיפול
26 ת. זה שקר. אני אומר את האמת. "נעמ' 14, ש' 29-7).
27
28 25. בהמשך הסביר המפקח מרק כי אם במהלך הדיון מגיעים הצדדים לכדי הסכם, אז יש חובה של
29 שני הצדדים לחתום עליו, ובמצבים בהם אין הסכם, אין חובה כזו ולכן בתיק האישי, מאחר
30 ולא היה הסכם – לא טרח להחתים. כמו כן ציין כי הדיון נמשך כשעה וחצי מאחר ומיהר והיה
31 עליו לעזוב לטובת התחייבות אחרת (נעמ' 16, ש' 18-10).
32
33 26. פשיטא כי במשפט האזרחי נטל השכנוע מוטל על "המוציא מחברו". לכן, התובע (המבקש) נושא
34 בנטל השכנוע לגבי כל יסודותיה העובדתיים של עילת תביעתו ואילו הנתבע (המשיב) נושא בנטל

בית משפט השלום באשקלון

ה"פ 291-05 הרוני צביקה נ' מדינת ישראל/האוצר

- 1 השכנוע לגבי כל יסודותיה העובדתיים של טענת הגנתו; אולם, צד הטוען כלפי חברו טענות הגנה
2 שונות חייב להוכיח את טענתו ונטל השכנוע מוטל עליו. חובה זו נובעת מעיקרון יסודי בדיני
3 הראיות, לפיו בעל דין במשפט אזרחי, הטוען טענה חשובה לעמדתו המשפטית, נושא בנטל
4 השכנוע להוכחת העובדות הנחוצות לביסוס טענתו [ראו ע"א 357/72 שניסי עסיס נ' סוראיה
5 בצלציוני, עמ' 744, א. הרנון, דיני ראיות, עמ' 200]. לכן, ככל שהמשיב טוען כי דיון בתיק האישי
6 התקיים גם התקיים ובמסגרתו הודיע המבקש כי אינו מגיש השגה בתיקו האישי או זונח אותה,
7 הרי שהנטל לשכנע את בית המשפט בטענתו מוטל עליו.
- 8
9 לאחר ששקלתי את שתי הגרסאות העובדתיות השונות אשר הוצגו בפני, הגעתי למסקנה כי לא
10 אוכל להעדיף גרסה אחת על פני האחרת. אין אני קובעת כי המפקח מרק אינו דובר אמת. אלא,
11 שהפעולה של ויתור על השגה שהוגשה או זניחתה, במיוחד כאשר מדובר בסכומי כסף
12 משמעותיים, הינה פעולה משמעותית עבור הנישום, ונראה כי ראוי שתעשה תרשומת מלאה וחד
13 משמעות ממנה ניתן יהיה להבין באופן ברור כי הנישום אכן מוותר על ההשגה שהגיש, שכן
14 תוצאות הדיון חורצות את גורל ההשגה. כאן המקום להפנות להחלטתו של בית המשפט המחוזי
15 בבש"א 6480/07 ד"ר יוסף שגב נגד פקיד שומה תל אביב, (פורסם במאגרים המשפטיים,
16 31/7/07) אשר התייחס לחשיבות התייעוד בדיון שנערך בעקבות השגה:
- 17
18 "במקרה שבפני המדובר בדיון שנערך בעקבות השגה. המשיב טוען כי לא חלה עליו חובה בדיון
19 לנהל פרטיכל דיון. הפקודה אמנם אינה קובעת זאת. עם זאת, לא יינתן צו על פי סעיף 152,
20 מבלי שלנישום ניתנה הזדמנות סבירה להשמיע את טענותיו, כך קובע סעיף 158א(א)
21 לפקודה. זכות הטיעון היא זכות בסיסית. הליך הטיעון מלווה אחר כך בהליך של הנמקה.
22 בהודעת שומה או בצו חייב פקיד השומה לפרט, בנוסף לנימוקים לאי קבלת הדו"ח או
23 ההשגה, גם את הדרך שלפיה נעשתה השומה. המקובץ מלמד כי מדובר בהליך מעין שיפוטי,
24 בו המשיב מחויב בשמיעת טענות הנישום ומחויב בהנמקת החלטתו. הליך זה חורף את גורלה
25 של השגת הנישום.
- 26
27 החובה לנהל פרטיכל דיון תגבר מקום שמדובר בהליך שהוא מעין שיפוטי המצריך שקיפות
28 שהיא אבן יסוד בקשת הזכויות של האזרח במדינה דמוקרטית. האם די בהנמקות המשיב כדי
29 לייתר את הצורך בפרטיכל ועמידה בחובת השקיפות? לדידי התשובה היא שלילית. דיון
30 בהשגה שהוא בעל תוכן, הוא דיון שבו בנוסף למידע הכתוב ולראיות שהומצאו למשיב מחד
31 ולנישום מאידך, מתקיים הליך של טיעון בעל פה. נמסרים מסמכים, נדרשת לעיתים השלמה
32 של מידע או מסמכים. כל צד מעלה את טענותיו. דיון זה מצריך תיעוד. אין המדובר בדיון פנימי
33 שבין אנשי הרשות אלא בדיון בענינו של נישום בו הוא או מייצגיו המקצועיים נוכחים. דיונים
34 בעקבות דו"ח או השגה, יכולים שיהיו רבי משקל מבחינת השומות אשר יצאו בעקבותיהם.
35 ניהול פרטיכל של דיונים בהשגה לא רק מתעד את שארע בדיון, אלא משמש כלי בידי האזרח

בית משפט השלום באשקלון

ה"פ 291-05 הרוני צביקה נ' מדינת ישראל/האוצר

- 1 ביחסיו מול הרשות. קולו נשמע ונרשם, טענותיו זוכות למענה, מתקיים דיון ענייני ולא רק
2 משא ומתן מספרי. אף אם מתקיים משא ומתן לפשרה, הרי שלא מן הנמנע כי הצעות
3 שהצדדים בוחרים לעלות לפרטיכל תהנה מגובשות ומתועדות, לטובת שני הצדדים. יש לזכור
4 כי פרטיכל דיונים אילו הוא חסוי בפני צדדים שלישיים אולם אינו יכול שיהא חסוי בפני
5 הנישום. תפיסתי את הדין היא כי יש לערוך פרטיכל דיון בכל דיון שבין הנישום ורשות המס
6 בקשר עם תיקו, על אף העדרה של הוראה מפורשת לכך בפקודה, כאשר חובה זו מעוגנת בדין
7 המנהלי והחוקתי. דיון אשר בסופו, הפרטיכל נחתם בידי הצדדים והעתק ממנו נמסר בו
8 במקום לידי הנישום. כך אם המדובר בדיון שנערך בין מייצגו המקצועי והמנוסה של הנישום,
9 על אחת כמה וכמה כאשר מדובר בדיון שבין הנישום עצמו ופקיד הרשות. חובת רישום
10 הדברים תקנה לדיון את אופיו כפי שביקש המחוקק להעניק לו, תחזק את אימון שני הצדדים
11 כי מתנהל הליך שקוף, משמעותי, כי מתאפשרת זכות הטיעון וכי מדובר בהליך מקצועי שבו
12 קולו של הנישום נשמע. "סידרי מנהל תקינים מחייבים את הרשות המינהלית לרשום
13 פריטקול אשר ישקף את עיקרי המידע המובא בפניה ואת ההחלטות שנתקבלו על ידה בעקבות
14 אותו מידע" (נע"מ 2418/05 מילגרם נ. הוועדה המחוזית לתכנון ובניה מחוז ירושלים (טרם
15 פורסם))
16
17 בעניינינו אנו, דומני כי הראיות שהובאו לעניין זה ע"י המשיב אינן מספיקות להרים את הנטל.
18 התרשומות שהוצגו לקוניות, באחת מהן חסר תאריך, המפקח מרק ציין כי מיהר והיה צריך
19 לעזוב את הפגישה בשל התחייבות אחרת וכן אישר כי טעה כאשר לא החתים את רואה החשבון
20 על התרשומת שנערכה בתיק האישי.
21
22 27. בחקשר זה יאמר כי כדי לחזק את טענות המשיב בדבר קיום הדיון בתיק האישי, נתבקשה
23 מטעם המשיב במסגרת "בקשה להוספת ראייה" העדתה של גב' שולמית הרשקו – פקידת שומת
24 אילת משנת 1997, לאחר שכבר ניתן צו לסיכומים והמבקש סיכם טענותיו. העדתה של הגב'
25 הרשקו אושרה בהתאם להחלטות בית המשפט מתאריך 4/6/2008.
26
27
28 הגב' הרשקו מציינת בתצהירה כי בחיפוש שערכה במערכת האכיפה הממוחשבת של המשיב
29 נמצא כי בתאריך 17/1/05 רשמה הערה בזו הלשון: "שומות 03 סופיות. לדברי המיצג לא יגיש
30 השגה" (נספח א' לתצהיר). גב' הרשקו הצהירה כי לדעתה ולמיטב זכרונה מצאה לנכון לרשום
31 את ההערה מאחר ורכז חוליה דאז בשם ראול ביאנקי, עדכן אותה כי השומות בתיק האישי של
32 המבקש לא נידונו מאחר ומייצגו הודיע למפקח כי המבקש אינו מגיש שומה על תיקו האישי (ס'
33 5 לתצהיר, עמ' 21 לפרו').
34

בית משפט השלום באשקלון

ה"פ 291-05 הרוני צביקה נ' מדינת ישראל/האוצר

- 1 עוד מציינת גב' הרשקו כי במהלך התקופה שבין הגשת ההשגה ועד לפגישה בתאריך 6/1/05 ואף
2 לאחריה, נשלחו כל העת לרואה החשבון יוסי אוזן התראות והודעות מרובות על פעולות אכיפה
3 שונות שנקטות נגד התובע בתיקו האישי, ואף ננקטו הליכי גבייה שונים כגון עיקול חשבונות
4 בנק, רכב ונכס נדלן שבבעלות הנישום (ס' 11-6 לתצהיר). לכן, לטענת גב' הרשקו, הדבר מעורר
5 תהיות רבות באשר לגרסת רואה חשבון אוזן משום שהגיוני הוא, שנישום שהגיש השגה
6 "יזדעק" נוכח הודעות האכיפה שקיבל והליכי הגבייה הננקטים נגדו, שעה שהגיש השגה והליכי
7 הגבייה אמורים להיות "מוקפאים".
8
- 9 28. בחנתי את הטענות שהעלתה הגב' הרשקו אולם לא מצאתי כי יש בהן כדי לחזק את גרסתו של
10 המפקח מרק עד כדי שניתן יהא להעדיף את גרסתו על פני גרסת ר"ח אוזן. ראשית, ההערה
11 שרשמה במחשב נסמכה לדבריה על דברי רכו חולייה בשם ראול ביאנקי, שלא העיד ואף לא
12 הוגש תצהיר מטעמו מאחר ונמצא בחו"ל (עמ' 22, ש' 6-5). שנית, גב' הרשקו טענה כי על הודעות
13 האכיפה שנשלחו לר"ח אוזן צויין כי סטטוס החוב הינו ב"הרשאה עומדת" כלומר היה עליהם
14 להבין ממונח זה כי מדובר בחוב סופי שאינו נמצא בשלב של השגה. לא הוכח בפני כי מדובר
15 במונח מקצועי רווח ממנו נישום או מייצג צריכים להסיק באופן חד משמעי שלא הוגשה השגה.
16
- 17 מכל מקום, לא הוצגו בפני אישורי מסירה לכל אותן הודעות אכיפה שנשלחו לר"ח אוזן או אף
18 לחלקן ולדברי גב' הרשקו: **"יש לי מסמכים שאם אחפש לשאלתך יהיו לי אשווי מסירה. כששלחתי לכתובת שהנישום בחר זה כנראה התקבל"** (עמ' 22, ש' 29-27). לכן, אין באפשרותי
19 לקבוע באופן פוזיטיבי כי הודעות האכיפה שנשלחו לר"ח אוזן נתקבלו אצלו. בטענה כי על
20 הנישום או מייצגו היה "להזדעק" נוכח הודעות האכיפה והעיקולים שהוטלו יש היגיון ככלל,
21 אולם אין לפסול את האפשרות כי ככל שהנישום קיבל הודעות מסוג זה הרי שנשאר אדיש להן
22 מתוך אמונה כי העניין מטופל או יתכן וסבר כי עד שינקטו הליכי אכיפה הלכה למעשה כבר
23 יקבל תשובה להשגה שהגיש. מכל מקום, אין להיכנס ל"נבכי נפש" של הנישום ולא מצאתי
24 כאמור כי יש בטענות אלה כדי לחזק את גרסתו של המפקח מרק. אציין כי בסיכומי המשיב
25 נטענה טענה כי כך פעל ר"ח אוזן בתיק החברה ומשקיבל הודעות אכיפה מיהר ושיגר את
26 ההשגה בשנית לפקיד השומה על מנת לעצור את הליכי הגבייה כנגד החברה, אולם הפרשנות
27 למשלוח ההשגה בשנית הועלתה אך בסיכומים ולא בוססה בראיות של ממש.
28
29
- 30 29. לכן, בנסיבות אלה, לא ניתן לקבל את טענת המשיב כי התקיים דיון בתיקו האישי של
31 הנישום שבמסגרתו זנח המבקש ההשגה שהגיש או כי הודיע כי אינו מגיש השגה ודינה של
32 טענה זו להידחות.
33
34

טענות נוספות שהעלה המשיב

בית משפט השלום באשקלון

ה"פ 291-05 הרוני צביקה נ' מדינת ישראל/האוצר

30. המשיב העלה שתי טענות נוספות שתידונה בקצרה להלן.
31. האחת – ר"ח אוזן העיד כי הגיש את שתי ההשגות – של המבקש בתיקו האישי ובתיק החברה "הרוני סילבר ליין" - בפקיד שומה בנתניה באותו היום – 19/1/2004 (עמ' 7, ש' 8-7). בתאריך 16/5/04 שלח עו"ד אוזן בפקס למשרדי פקיד שומה אילת את ההשגה על השומה בתיק החברה "הרוני סילבר ליין". לטענת המשיב, הדבר מעיד על כך שהשומות שהוגשו בתאריך 19/1/04 בפקיד שומה נתניה לא התקבלו במשרדי המשיב ולמעשה הוגשה רק שומה אחת בתיק החברה בתאריך 16/5/04, ועל אף שחלף המועד להגשתה ולפנים משורת הדין, הסכימו לדון בה.
- אין בידי לקבל טענה זו. ר"ח יוסי אוזן אישר אמנם ששלח את ההשגה בתיק החברה פעם נוספת בפקס, אולם ציין כי הדבר היה לבקשת המפקח (עמ' 9, ש' 9-1) ואני לא מוצאת לנכון להקיש מכך ולהסיק מסקנות באשר להשגה שהוגשה בתיק האישי עליה כאמור הוטבעה חותמת "התקבל" מתאריך 19/1/04.
32. השניה – המשיב טען כי עיון בתוכן ההשגה שהוגשה בתיק האישי תומך אף הוא בגרסתו של המפקח מרק. נטען כי ההשגה עצמה מסתמכת רובה ככולה על ערעור שהוגש לבית המשפט העליון על החלטת בית משפט המחוזי הדוחה את ערעורו של המשיב על שומת המע"מ שהוצאה לו. מכיוון שהערעור לעליון נדחה בפסק דין שניתן ביום 26/2/04, ותוצאתו הינה למעשה שומת המע"מ לשנת 1999, אשר שימשה כבסיס לשומת מס הכנסה שהוציא המשיב, הפכה סופית וחלוטה – הרי שהגיוני וטבעי הוא שהמבקש יזנח את ההשגה. המשיב הדגיש כי קביעתו של בית המשפט העליון שהפכה את שומת מס ערך מוסף לחלוטה, מהווה בסיס איתן ומוצק לקביעת הכנסותיו של המבקש בשנת המס הרלוונטית וכן ממילא מוצדקת קביעת השומה שהוצאה למבקש בשנה זו ע"י המשיב. כמו כן נטען כי הגשת המרצת הפתיחה תוך הסתרת פסק הדין מבית המשפט, מהווה חוסר תום לב.
- שקלתי את הטענה. לטעמי, גם אם יש היגיון מקצועי בטענת המשיב, הרי שהדבר מחייב לצלול לתוכן ההשגה שהגיש המשיב, והמרצת פתיחה זו אינה המסגרת המתאימה לכך. לכל היותר, משקבע בית המשפט העליון כי שומת המע"מ חלוטה, המשיב נדרש היה ליתן החלטה בהשגה בתיק האישי ולנמק את הנימוקים המתאימים, בין היתר, היה מציין את ההחלטה שנתקבלה בבית המשפט העליון ומודיע למבקש כי על בסיסה דוחה את השגתו. יתר על כן, פסק הדין של העליון ניתן בתאריך 26/2/04, והפגישה של ר"ח אוזן עם המפקח מרק התקיימה בתאריך 6/1/05, כמעט שנה לאחריו. לכן, מן הראוי היה, ככל שדנו בתיק האישי, שהנימוק המשמעותי, לטענת המשיב, של דחיית הערעור על שומת מע"מ, יבוא לידי ביטוי באופן כלשהו בשיחה שהתקיימה ואף בתרשומת שנערכה. לכן, אני דוחה את הטענה.

בית משפט השלום באשקלון

ה"פ 291-05 הרוני צביקה נ' מדינת ישראל/האוצר

1

2

סמכות עניינית

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33. לבסוף, הצדדים היו חלוקים גם באשר לסמכותו של בית משפט זה להכריע בהמרצת הפתיחה. הסעיף הרלוונטי לעניין הינו סעיף 153 (א) לפקודה הקובע:

"מי שרואה עצמו מקופח על ידי החלטת פקיד השומה על פי סעיף 152(ב), רשאי לערער לפני בית המשפט המחוזי, שבאזור שיפוטו פעל פקיד השומה".

ס' 152 (ב) קובע (למען הנוחות יצוטט הסעיף במלואו):

"(א) מקום שהנישום המשיג על השומה שנערכה לו בא לידי הסכם עם פקיד השומה על הסכום שעליו הוא צריך להיות נישום, תתוקן השומה לפי זה ותומצא לנישום הודעה על המס שעליו לשלם.

(ב) לא הושג הסכם, יקבע פקיד השומה את המס בצו שבכתב, ורשאי הוא לקיים בו את השומה, להגדילה או להפחיתה.

(ג) אם בתוך שלוש שנים מתום שנת המס שבה נמסר הדוח לפי סעיף 131, ובאישור המנהל – בתוך ארבע שנים מתום שנת המס כאמור, או בתום שנה מיום שהוגשה השגה, לפי המאוחר מביניהם, לא הושג הסכם כאמור בסעיף קטן (א) ולא השתמש פקיד השומה בסמכויותיו לפי סעיף קטן (ב), יראו את ההשגה כאילו התקבלה; ואולם השגה שהוגשה על שומה שנערכה לפי סעיף 145(ב), יראו אותה כאילו התקבלה רק אם לא השתמש פקיד השומה בסמכויותיו כאמור בסעיף זה, בתוך ארבע שנים מתום שנת המס שבה הוגשה, ובאישור המנהל – בתוך חמש שנים מתום שנת המס כאמור"

34. המשיב טען כי בהתאם להוראות סעיף 153(א) לפקודה וכן בהתאם לפסיקה (למשל הופנית לע"א 306/78 קרוליק נ. עזבון המנוח פנחס; ע"א 367/85 מדינת ישראל נ' קיטאי), בית המשפט המוסמך לדון בעניין של שומות מס הוא בית המשפט המחוזי בלבד. לדעת המשיב, המרצה זו עניינה שומת מס משום שפרט להצהרה כי ההשגה התקבלה מתבקש בית המשפט להורות גם על בטלותה של השומה ומשכך נכנס הוא לגדרי סמכותו של בית המשפט המחוזי. נטען כי ככל שהמבקש היה מגביל את עצמו לסעד הצהרתי הנוגע לעצם הגשת ההשגה על ידו בלבד, מבלי לקבוע כי ההשגה התקבלה, יתכן ולבית משפט זה היתה נתונה הסמכות לדון בהליך.

בית משפט השלום באשקלון

ה"פ 291-05 הרוני צביקה נ' מדינת ישראל/האוצר

35. מנגד, המבקש טען כי פרשנותו של ס' 153 מחייבת פנייה בעניין כגון זה הנדון בפנינו לבית משפט השלום זאת משום שהס' קובע כי על נישום להגיש ערעור רק לאחר שנתקבלה החלטה בהשגה אשר הוגשה על ידו ולא במקרה בו פקיד השומה אינו משיב כלל להשגה. כמו כן, מאחר שניתן לכמת את שוויו של הצו ההצהרתי בסכום שאינו עולה על 694,035 ₪ הרי שלבית משפט זה קנויה הסמכות העניינית לדון בהמרצה זו.
36. לאחר שבחנתי את טענות ב"כ הצדדים בעניין זה, הנני לקבל את עמדת המבקש מהנימוקים שפרט. אכן, ס' 153 לפקודה מדבר על מצב בו פקיד השומה והנישום לא הגיעו להסכם בעניין ההשגה שהגיש ופקיד השומה קבע את המס בצו שבכתב (ס' 152(ב) לפקודה). אם הנישום רואה את עצמו מקופח מהחלטה זו של פקיד השומה, רשאי לערער לפני בית המשפט המחוזי שבאזור שיפוטו פעל פקיד השומה. כלומר, הנישום מערער על החלטה של פקיד השומה ממנה הוא אינו שבע רצון, ויכול לנמק את ערעורו בהתאם תוך שמתבסס על החלטת פקיד השומה והנימוקים בגינם נדחתה השגתו. זאת, להבדיל ממצב בו פקיד השומה כלל לא נתן החלטה בהשגה ולא נתן נימוקים לדחייתה.
- בעניינינו, פקיד השומה והנישום לא הגיעו לכדי הסכם לעניין ההשגה ופקיד השומה אף לא נתן החלטה בהשגה שהוגשה ולכן לא מתקיים האמור בסעיף 153(א) לפקודה שכן כאמור אין בנמצא "החלטת פקיד השומה". ככל שפקיד השומה היה מחליט בהשגה שהגיש המבקש וזה האחרון לא היה שבע רצון מההחלטה, היה מגיש את ערעורו לבית המשפט המחוזי, תוך שהיה מנמק באופן ענייני מדוע הוא סבור כי החלטת פקיד השומה בטעות יסודה, ותוך שיש לו חומר בסיסי להגשת השגתו לבית המשפט המחוזי על מנת שידון ויתעמק כסמכות המקצועית שהמחוקק קבע בנבכי ההשגה והחלטת פקיד השומה.
- בהקשר זה יאמר כי לא מקובלת עלי האבחנה שערך המשיב לפיה אם המבקש היה מגביל עצמו לסעד הצהרתי הנוגע לעצם הגשת ההשגה על ידו ייתכן והייתה סמכות לבית משפט השלום אולם משהמשיב טוען גם שהשגתו נתקבלה- נכנס הוא לגדר סמכותו של בית המשפט המחוזי. הוראת סעיף 152 (ג) לפקודה קובעת מפורשות כי אם בתוך שנה מיום שהוגשה השגה לא הושג הסכם ולא השתמש פקיד השומה בסמכויותיו – המשמעות היא שרואים את ההשגה כאילו התקבלה באופן טכני לחלוטין, מבלי להיכנס לשאלות מהותיות מקצועיות העובדות בבסיס ההשגה. הרציונל העומד מאחורי הסעיף הינו, בין היתר, מתן וודאות לנישום וצמצום חוסר הוודאות המשפטית בה הוא נתון כל זמן שהחלטה בהשגה שהגיש לא נתקבלה. כך נאמר לענין זה בדנ"א 3993/07 פקיד שומה ירושלים 3 נ' איקאפוד בע"מ (פורסם במאגרים המשפטיים):

בית משפט השלום באשקלון

ה"פ 291-05 הרוני צביקה נ' מדינת ישראל/האוצר

1 "עיקרה של ההלכה החדשה טמון בפרשנות המונח "שימוש פקיד השומה בסמכויותיו" לצורך
2 מתן החלטה בהשגה, בהקשר לתקופת התיישנות שנקבעה בסעיף 152(ג) לפקודת מס הכנסה.
3 על פי הוראה זו, אם בתוך שנה "לא השתמש פקיד השומה בסמכויותיו" יראו את ההשגה
4 כאילו נתקבלה. השאלה בחידודה היתה, האם שימוש בסמכויות פקיד השומה לצורך מנין
5 תקופת ההתיישנות מתמצה בקבלת החלטת פקיד השומה בהשגה, או שמא לצורך מיצוי
6 הסמכות כאמור בתוך תקופת ההתיישנות יש להעביר את ההחלטה שנתקבלה לידי הנישום.
7 בית המשפט קבע, כי תכלית החקיקה מובילה למסקנה כי בלא העברת ההחלטה לידיעת
8 הנישום, לא מיצה פקיד השומה את סמכותו, וככל שחלפה שנה מאז הגשת ההשגה,
9 וההחלטה לא הועברה לידיעת הנישום, חלפה תקופת ההתיישנות, ויראו את ההשגה כאילו
10 נתקבלה. בית המשפט הגדיר את תכליתה של הוראת החוק האמורה כמיועדת, בין היתר,
11 לצמצם את אי-הוודאות המשפטית בה שרוי הנישום, כאשר טרם ניתנה החלטה בעניינו, או
12 כאשר ניתנה החלטה אך הוא אינו יודע את תוכנה. אין זה ראוי ואין זה הוגן להשאיר בעינו
13 מצב של אי-וודאות לתקופה בלתי מוגדרת בזמן.
14
15 משמעותה המעשית של ההלכה החדשה היא, כי בכל מקרה בו החלטת פקיד השומה בהשגה
16 לא הועברה לידי הנישום בגבולות תקופת ההתיישנות, ההשגה שהוגשה מתקבלת כמות
17 שהיא, בלא כל דיון ובירור לגופה. מצב זה משמעו, כי שומות שהוצאו בידי פקיד השומה
18 עלולות להתבטל כליל, או להיות חשופות לשינויים מהותיים, הכל בהתאם לתוכן ההשגה,
19 המתקבלת על כל האמור בה. ההנחה הטמונה בהסדר חקיקתי זה היא, כי החוק נותן משקל
20 מכריע לחובתו של פקיד השומה לעמוד בלוח הזמנים שנקבע לצורך מתן החלטתו ושיגור
21 לנישום, זאת גם על פני העקרון המנחה בדבר חשיבות גביית מס אמת, העובר כחוט השני
22 בהקשרים שונים של דיני המס. שהרי, הסנקציה המוטלת על רשות המס בשל אי-קיום
23 החובה על פי סעיף 152(ג) לפקודה, שעניינה קבלת ההשגה כמות שהיא, אינה מתיישבת
24 בהכרח עם גביית מס אמת, שכן היא אינה מאפשרת בדיקת נכונותה של ההשגה וקביעת המס
25 המגיע מהנישום בעקבות בדיקה זו. הערך של יעילות עבודתו של פקיד השומה, והצורך במתן
26 שירות ראוי לנישום בתוך פרק זמן מוגדר, גוברים להשקפת המחוקק אף על ערך גביית מס
27 אמת. קביעת תקופת התיישנות לטיפול הגורם המוסמך בהשגה נועדה להשיג גם שיווי משקל
28 בין החובות שהחוק מטיל על הנישום לעמוד בלוחות זמנים להגשת הליכים שונים על ידו, כגון
29 דו"חות מס, השגות, עררים, ערעורים, וכיו"ב, לבין חובתה של הרשות מצידה לעמוד גם היא
30 בגבולות מועדים סבירים בטיפול בעניינו של האזרח. הדדיות זו יוצרת את האיזון הראוי
31 ביחסי האזרח והרשות, ושמה דגש על זכות האזרח לקבל שירות יעיל ותקין מהרשות
32 המינהלית."
33

בית משפט השלום באשקלון

ה"פ 291-05 הרוני צביקה נ' מדינת ישראל/האוצר

- 1 לכן, הן מאחר וניתן לכמת את שוויו של הסעד ההצהרתי המתבקש בסכום שאינו עולה על
- 2 694,035 ₪ והן משום אופי ההצהרה- כפי שפורט לעיל, טכנית במהותה הנוגעת אך בשאלה,
- 3 האם הוגשה ההשגה במובן הטכני ומשניתן מענה חיובי לשאלה זו, ניתן לומר כי דין טענת העדר
- 4 הסמכות, להדחות.
- 5
- 6 37. היוצא מכל האמור הוא שהנני קובעת שההשגה שהגיש המבקש למשיב ביום 19/1/04 בגין שומת
- 7 מס הכנסה לשנת 1999 התקבלה אצל המשיב במועד החוקי הרלוונטי, חלפה שנה ממועד
- 8 קבלתה מבלי שהמשיב נתן החלטה בהשגה.
- 9
- 10 כפועל יוצא, מן ההצהרה האמורה, ואין צורך בהכרעה שיפוטית בעניין-נוכח מצוות המחוקק-
- 11 בסעיף 152(ג) לפקודה – יראו את ההשגה כאילו התקבלה.
- 12
- 13 38. הח"מ מתנצלת בפני הצדדים אודות השהוי במתן ההחלטה שנבע מעומס עבודה כבד, בעיקר
- 14 בהליכים פליליים, בענייני עצורים.
- 15
- 16 39. בנסיבות העניין, ישא המשיב בהוצאות ההליך אותן מצאתי לנכון להעמיד על סך כולל של
- 17 10,000 ₪ בלבד, בהתחשב בנסיבות ומאחר שהמשיב, אכן העלה לדיון מחלוקת שהייתה ראויה
- 18 לברור וליבון אמיתי.
- 19
- 20 המזכירות תודיע לצדדים.
- 21 ניתן היום, ז' שבט תשע"ג, 18 ינואר 2013, בהעדר הצדדים.
- 22

דינה כהן, סגנית נשיא